

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 812

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 octombrie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
717.		726.	— Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Varianta de ocolire Galați”, județul Galați
			7
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
718.	2	1.483/884.	— Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 397/836/2018 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2018 a Hotărârii Guvernului nr. 140/2018 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale, a medicamentelor și a dispozitivelor medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2018—2019
			8
		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
723.	3-4	Decizia nr. 21 din 20 mai 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	9-16
	5-6		

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea unor modificări și completări în inventarul bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situate în județele Prahova, Brașov, Cluj, Buzău, Mureș, Argeș, Vâlcea, Bihor, Sibiu, Galați, Arad, Mehedinți și municipiul București

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și al art. 288 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, ca urmare a reevaluării acestora în condițiile legii.

Art. 2. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, ca urmare a reevaluării acestora în condițiile legii și a constatării unor suprafețe de teren în plus după finalizarea lucrărilor tehnice de cadastru și înscriere în cartea funciară.

Art. 3. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a unui bun imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3, ca urmare a reevaluării acestuia în condițiile legii și a constatării unei suprafețe de teren în minus după finalizarea lucrărilor tehnice de cadastru și înscriere în cartea funciară.

Art. 4. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a unui bun imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 4, ca urmare a constatării unei suprafețe de teren în minus după finalizarea lucrărilor tehnice de cadastru și înscriere în cartea funciară.

Art. 5. — Se aprobă înscrierea unui bun imobil în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 5, ca urmare a înscrierii în cartea funciară.

Art. 6. — Se aprobă comasarea imobilelor cu nr. MFP 25837 și 99517 cu imobilul cu nr. MFP 25836 în inventarul centralizat al bunurilor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 6.

Art. 7. — Se aprobă actualizarea adreselor poștale ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 7, ca urmare a înscrierii acestora în cartea funciară.

Art. 8. — Ministerul Apărării Naționale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — Anexele nr. 1—7*) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Gabriel-Beniamin Leș
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 2 octombrie 2019.
Nr. 717.

*) Anexele nr. 1—7 nu se publică, fiind clasificate potrivit legii.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind înscrierea unor bunuri imobile
constând în foraje piezometrice
în inventarul centralizat al bunurilor
din domeniul public al statului
și darea acestora în administrarea
Administrației Naționale „Apele Române”,
instituție publică aflată în coordonarea
Ministerului Apelor și Pădurilor,
pentru administrațiile bazinale de apă
Argeș—Vedea, Banat și Buzău—Ialomița

Având în vedere art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 și 868 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și al art. 288 alin. (1) și art. 299 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Administrației Naționale „Apele Române”, instituție publică aflată în coordonarea Ministerului Apelor și Pădurilor, pentru administrațiile bazinale de apă Argeș—Vedea, Banat și Buzău—Ialomița, a bunurilor imobile constând în foraje piezometrice, rezultate din investiții noi care au fost puse în funcțiune pentru monitorizarea calitativă a resurselor de apă subterane, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Apelor și Pădurilor, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 12 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul apelor și pădurilor,

Ioan Deneș

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

București, 2 octombrie 2019.

Nr. 718.

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor imobile conștând în foraje piezometrice rezultate din investiții noi
care se înregistrează în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și se dau în administrarea Administrației Naționale „Apele Române”,
instituție publică aflată în coordonarea Ministerului Apelor și Pădurilor, pentru administrațiile bazinale de apă Argeș—Vedea, Banat și Buzău—Ialomița

1. Ordonator principal de credite (ministere sau autorități ale administrației publice centrale)		36904099		Ministerul Apelor și Pădurilor						
2. Ordonator secundar de credite		24326056		Administrația Națională „Apele Române”						
3. Ordonator terțiar de credite										
4. Regii autonome și companii/societăți naționale aflate sub autoritatea ordonatorului principal de credite, institute naționale de cercetare-dezvoltare care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr. 25/1995, aprobată cu modificările ulterioare, prin Legea nr. 51/1996, și, după caz, societăți comerciale cu capital majoritar de stat care au în administrare bunuri din patrimoniul public de stat										
Nr. crt.	Codul de clasificare	Tipul bunului (mobil/imobil)	Denumirea	Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa	Anul PIF	Valoarea de inventar — lei —	Situația juridică Baza legală (proces-verbal)	Administrare/ Concesionare
1	8.03.11	imobil	Foraj piezometric Ciocănești	Foraj de monitorizare calitativă a apelor subterane Nr. foraje = 1	N, E, V, S: Stadion de fotbal Ciocănești	Țara: România; județul: Dâmbovița; comuna Ciocănești; —; nr: —	2013	6.922	Legea apelor nr. 107/1996 PVRTL nr. 23/10.09.2013 PVRP nr. 9/8.01.2015 H.C.L. Ciocănești nr. 12/1.03.2017 Proces-verbal de predare-primire între MMSC — ABA Argeș—Vedea nr. 126.520 din 30.12.2013	În administrarea Administrației Naționale „Apele Române” — Administrația Bazinală de Apă Argeș—Vedea
2	8.03.11	imobil	Foraj piezometric F-1R Lenuheim SV	Foraj de monitorizare calitativă a apelor subterane Nr. foraje = 1	N, E, V, S: teren Primăria Comunei Lenuheim	Țara: România; județul: Timiș; comuna Lenuheim; —; nr: —	2014	6.094	Legea apelor nr. 107/1996 PVRTL nr. 45/19.05.2014 PVRP nr. 44/22.10.2015 H.C.L. Lenuheim nr. 25 din 1.06.2016 Proces-verbal de predare-primire între MMSC — ABA Banat nr. 161.624 din 8.08.2014 Proces-verbal de reevaluare nr. 7.067 din 15.12.2017	În administrarea Administrației Naționale „Apele Române” — Administrația Bazinală de Apă Banat
3	8.03.11	imobil	Foraj piezometric F-1R Cruceni	Foraj de monitorizare calitativă a apelor subterane Nr. foraje = 1	N, E, V, S: teren Primăria Comunei Șagu	Țara: România; județul: Arad; comuna Șagu; satul Cruceni; nr: —	2014	9.212	Legea apelor nr. 107/1996 PVRTL nr. 50/19.05.2014 PVRP nr. 43/22.10.2015 H.C.L. Șagu nr. 99/29.09.2017 Proces-verbal de predare-primire între MMSC — ABA Banat nr. 161.624 din 8.08.2014 Proces-verbal de reevaluare nr. 7.067 din 15.12.2017	În administrarea Administrației Naționale „Apele Române” — Administrația Bazinală de Apă Banat
4	8.03.11	imobil	Foraj piezometric F-1R Ileana	Foraj de monitorizare calitativă a apelor subterane Nr. foraje = 1	N, E, V, S: teren Primăria Comunei Ileana	Țara: România; județul: Călărași; comuna Ileana; nr: —	2013	14.524	Legea apelor nr. 107/1996 PVRTL nr. 38/8.11.2013 PVRP nr. 23/15.12.2014 H.C.L. Ileana nr. 47/31.10.2016 Proces-verbal de predare-primire între MMSC — ABA Buzău—Ialomița nr. 126.411/UMP/13.12.2013 Proces-verbal de reevaluare nr. 24.756 din 20.12.2017	În administrarea Administrației Naționale „Apele Române” — Administrația Bazinală de Apă Buzău—Ialomița

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
pentru modificarea și completarea anexei nr. 2
la Hotărârea Guvernului nr. 390/2017 privind declanșarea
procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată
care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate
publică de interes național „Pasaj suprateran pe DJ 602
Centura București—Domnești”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (8) și art. 11 alin. (7) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 390/2017 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Pasaj suprateran pe DJ 602 Centura București—Domnești”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 12 iunie 2017, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Numerele curente 1, 3, 4, 10, 12, 15, 16, 23, 43, 44, 53, 54, 57, 59, 69, 70, 78, 79, 83, 88, 89, 92 și 93 se modifică, în condițiile legii, în sensul actualizării elementelor de identificare și a sumelor individuale aferente despăgubirilor, în conformitate cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.**

2. **După numărul curent 1 se introduc două noi numere curente, respectiv numerele curente 1¹ și 1², după numărul curent 10 se introduce un nou număr curent, respectiv numărul curent 10¹, și după numărul curent 12 se introduce un nou număr curent, respectiv numărul curent 12¹, în conformitate cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.**

3. **Numărul curent 14 se abrogă.**

Art. II. — Sumele individuale estimate de către expropriator, aferente despăgubirilor, în condițiile legii, pentru imobilele prevăzute la art. I pct. 1 și 2 sunt în cuantum de 2.273,3 mii lei și se încadrează în sumele aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 390/2017, cu modificările ulterioare.

Art. III. — Diferența dintre sumele devenite disponibile și suma necesară despăgubirilor pentru pozițiile de la art. I pct. 1 și 2 se restituie la bugetul de stat în termen de 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei hotărâri.

Art. IV. — Ministerul Transporturilor, prin Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., răspunde de realitatea datelor înscrise în lista cuprinzând imobilele proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național, de corectitudinea datelor înscrise în documentele care au stat la baza stabilirii acestora, precum și de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul transporturilor,
Marius Humelnicu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

LISTA

cuprinzând imobilele proprietate privată care fac parte din coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Pasaj Suprateran pe DJ 602 Centura București—Domnești”, situate pe raza localităților București, Domnești, Clinceni și Bragadiru din județul Ilfov, proprietarii sau deținătorii acestora, precum și sumele individuale aferente despăgubirilor

Nr. crt.	Poziție Hotărârea Guvernului nr. 390/2017	Județ	UAT	Numele și prenumele proprietarului/deținătorului de teren/investiție	Adresă/Tarlaua/Parcela/Zonă/Ghiă notarială	Categorie de folosință	Număr cadastral/ număr topo	Număr cartea funciara/ titlu de proprietate	Suprafața totală imobil (mp)	Suprafața de expropriat (mp)	Valoare teren (lei)	Valoare utilități/ construcții/ investiții (lei)	Valoare despăgubire totală (lei)
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	1	București	Sector 6	S.C. Dimri Construction & Development — S.R.L.	Prelungirea Ghencea nr. 350—356	Cc	228203	228203	7286	11	7.958,17	0,00	7.958,17
2	1	București	Sector 6	S.C. Dimri Construction & Development — S.R.L.	Prelungirea Ghencea nr. 350—356	Cc	228200	228200	1268	18	13.022,46	0,00	13.022,46
3	12	București	Sector 6	S.C. Dimri Construction & Development — S.R.L.	Prelungirea Ghencea nr. 350—356	Cc	228204	228204	386	14	10.128,58	0,00	10.128,58
4	3	București	Sector 6	S.C. Dimri General Holdings — S.R.L.	Prelungirea Ghencea nr. 360—362	Cc	210985	210985	7172	827	598.309,69	0,00	598.309,69
5	4	București	Sector 6	S.C. Dimri General Holdings — S.R.L.	Prelungirea Ghencea nr. 364	A	200307	200307	11353	1.146	829.096,62	0,00	829.096,62
6	10	Ilfov	Domnești	Ristoscu Ion	Tarlaua 14, parcela 50/6/16	A	113704	113704	4812	144	13.943,52	0,00	13.943,52
7	101	Ilfov	Domnești	S.C. CASA INIAL — S.R.L.	Tarlaua 14, parcela 50/6/16	A	114892	114892	4616	278	26.918,74	0,00	26.918,74
8	12	Ilfov	Domnești	Lixandru Jenică	Tarlaua 14, parcela 50/6/14	A	115547	115547	1694	312	30.210,96	0,00	30.210,96
9	121	Ilfov	Domnești	Ștefan Ion	Tarlaua 14, parcela 50/6/14	A	115540	115540	1692	313	30.307,79	0,00	30.307,79
10	15	Ilfov	Domnești	Răcănelu Daniela	Tarlaua 14, parcela 50/6/12	A	100246	100246	3386	802	77.657,66	0,00	77.657,66
11	16	Ilfov	Domnești	S.C. Mty-Mty Plast — S.R.L.	Tarlaua 14, parcela 50/6	A	103405	103405	8954	939	90.923,37	38.010,00	128.933,37
12	23	Ilfov	Domnești	Neacșu Ionei, Neacșu Elena	T 14, P 50/6/1 LOT 1	Cc/A	106959	106959	3550	114	13.797,42	17.774,00	31.571,42
13	43	Ilfov	Domnești	S.C. Pneurom — S.A.	Șoseaua de centură, km 52+100STG, T 14 P-50/1/19	A	103703	103703	4387	613	74.191,39	79.784,00	153.975,39
14	44	Ilfov	Domnești	S.C. Lukoil Downstream — S.R.L.	T 14, P 59/1/17, 50/1/18	Cc	729/3	115222	1453	191	16.164,33	23.829,00	39.993,33
15	53	Ilfov	Domnești	Niculică Gheorghică, Dumitru V. Mariana	T 5/1, P 15/1/18, 15/1/20-LOT 1	A	59489	59489	418	378	44.029,44	0,00	44.029,44
16	54	Ilfov	Clinceni	Dumitru V. Mariana, Niculiță Gheorghică, Stanila Marian Eugen, Ciorica Daniela, Stanila Iuliana, Drossu Gabriela, Drossu Gina Alina, Emanoil Gabriela, Emanoil Bogdan, Conea Sergiu Gheorghie, Conea Dumitru, Asănică Ioan, Asănică Dorina, Radu Marius George	T 5/1, P 15/1/18, 15/1/20-LOT 7	A	59495	59495	916	84	9.784,32	0,00	9.784,32
17	57	Ilfov	Clinceni	Anghel Iulian	Șoseaua București—Domnești nr. 87 (T 5/1, P 15/1/13 LOT 3)	A	58120	58120	4765	232	27.023,36	0,00	27.023,36
18	59	Ilfov	Clinceni	Rebreanu Rodica, Rebreanu Tiberiu Virgil	Șoseaua București—Domnești nr. 87 (T 5/1, P 15/1/12, 15/1/13)	A	60225	60225	1824	246	28.654,08	0,00	28.654,08
19	69	Ilfov	Clinceni	Dumitru Maria, Cosma Elisabeta	T 4, P 15/1/3	A	247/2	51668	2568	106	10.263,98	0,00	10.263,98
20	70	Ilfov	Clinceni	S.C. Bacont MCA Construct — S.R.L.	T 5/1, P 15/1/3-LOT 1	Cc/A	247/1	51716	2563	103	14.996,80	12.590,00	27.586,80
21	78	Ilfov	Bragadiru	Burcuș Liviu Vlad	Prelungirea Ghencea nr. 143, T 12, P 59/4	Cc/A	110908	110908	925	55	6.681,95	3.096,00	9.777,95
22	79	Ilfov	Bragadiru	S.C. LOUD RESIDENCE — S.R.L.	Tarlaua 12, parcela 59/5	Cc	101563	101563	4947	47	5.710,03	0,00	5.710,03
23	83	Ilfov	Bragadiru	Psarrakis Carmen	Tarlaua 12, parcela 59/8	A	107310	107310	4724	265	36.752,85	0,00	36.752,85
24	88	Ilfov	Bragadiru	Mateescu Cătălin Dan, Susan Iulian Dumitru	Tarlaua 12, parcela 59/13	A	115169	115169	2415	82	11.372,58	0,00	11.372,58
25	89	Ilfov	Bragadiru	Mateescu Cătălin Dan, Șuban Iulian Dumitru, Mateescu Daniela	Tarlaua 12, parcela 59/13	A	101998	101998	2412	83	11.511,27	18.683,00	30.194,27
26	92	Ilfov	Bragadiru	S.C. Grun Invest — S.R.L.	Tarlaua 12, parcela 59/16	A	106548	106548	3855	143	19.832,67	0,00	19.832,67
27	93	Ilfov	Bragadiru	S.C. Grun Invest — S.R.L.	Tarlaua 12, parcela 59/17	A	100130	100130	3852	146	20.248,74	0,00	20.248,74

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Varianta de ocolire Galați”, județul Galați

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Varianta de ocolire Galați”, județul Galați, prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se realizează din fonduri externe nerambursabile și de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor, în limita sumelor

aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Ministerul Transporturilor, prin Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., răspunde de modul de utilizare a sumei prevăzute în anexă, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

p. Ministrul transporturilor,
Marius Humelnicu,
 secretar de stat

p. Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și
 administrației publice,
Sirma Caraman,
 secretar de stat
 Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 2 octombrie 2019.
 Nr. 726.

ANEXĂ

CARACTERISTICILE PRINCIPALE ȘI INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiție: „Varianta de ocolire Galați”

Titular: Ministerul Transporturilor

Beneficiar: Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A.

Amplasament: județul Galați

Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA):	1.221.323 mii lei
(1 euro = 4,7348 lei/04.06.2019)	
din care: construcții-montaj (C + M)	970.702 mii lei
Eșalonarea investiției: INV/C + M	
Anul I <u>244.000 mii lei</u>	Anul II <u>489.000 mii lei</u>
194.000 mii lei	388.000 mii lei
Anul III <u>366.000 mii lei</u>	Anul IV <u>122.323 mii lei</u>
91.000 mii lei	97.702 mii lei

Capacități:

Lungime totală drum	km	33,60
Lățime platformă	m	10,00
Durata de execuție a investiției:		42 de luni

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P 100-1/2013.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se realizează din fonduri externe nerambursabile și de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, precum și din alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 1.483 din 1 octombrie 2019

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 884 din 30 septembrie 2019

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 397/836/2018 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2018 a Hotărârii Guvernului nr. 140/2018 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale, a medicamentelor și a dispozitivelor medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2018—2019

Având în vedere Referatul de aprobare nr. S.P. 12.485 din 1 octombrie 2019 al Ministerului Sănătății și nr. D.G. 1.495 din 30 septembrie 2019 al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

în temeiul prevederilor:

— art. 229 alin. (4) și art. 291 alin. (2) din titlul VIII „Asigurările sociale de sănătate” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 140/2018 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale, a medicamentelor și a dispozitivelor medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2018—2019, cu modificările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 972/2006 pentru aprobarea Statutului Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 397/836/2018 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare în anul 2018 a Hotărârii Guvernului nr. 140/2018 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale, a medicamentelor și a dispozitivelor medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anii 2018—2019, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 și 273 bis din 28 martie 2018, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. În anexa nr. 23 la articolul 9 litera a), punctul 2.1 va avea următorul cuprins:

„2.1. numărul de cazuri externate, raportate și validate în ordine cronologică în funcție de data externării, pentru perioada aferentă trimestrului respectiv, precum și pentru perioada de la 1 aprilie 2018 și până la sfârșitul trimestrului respectiv.

Validarea cazurilor rezolvate în vederea decontării se face de către casa de asigurări de sănătate conform reglementărilor legale în vigoare, cu încadrarea în valoarea de contract, având în vedere și confirmarea cazurilor cu privire la datele clinice și medicale la nivel de pacient comunicate de către Școala Națională de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar București conform prevederilor stabilite prin ordin al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

Ministrul sănătății,
Sorina Pintea

Numărul de cazuri rezolvate, validate și decontate este număr întreg.

Pentru trimestrul I 2018 regularizarea se face cu respectarea prevederilor legale în vigoare corespunzătoare.

La regularizare se utilizează tarifele corespunzătoare prevederilor legale în vigoare.”

2. În anexa nr. 23 A, nota nr. 3 din subsolul tabelului va avea următorul cuprins:

„3. TCP-ul pentru anul 2018 se poate majora cu până la 15% pentru poziția 33 (B_05), poziția 60 (B_22) și poziția 64 (B_28), având în vedere strategia de finanțare a Ministerului Sănătății. Începând cu semestrul II al anului 2019, TCP-ul se poate majora cu până la 15% și pentru poziția 58 (B_20), poziția 12 (AG02), poziția 118 (BV03), poziția 141 (CJ03), poziția 206 (GL02), poziția 238 (IS02), poziția 325 (PH99), poziția 332 (SB08), poziția 374 (TM03), poziția 70 (B_35), poziția 79 (B_80) și poziția 262 (M07), având în vedere strategia de finanțare a Ministerului Sănătății. Începând cu luna octombrie 2019, TCP-ul din tabelul de mai sus se poate majora cu până la 15% pentru poziția 53 (B_15), poziția 62 (B_25), poziția 65 (B_29), poziția 269 (M_15) și poziția 372 (TM_01), având în vedere strategia de finanțare a Ministerului Sănătății.”

Art. II. — Prezentul ordin se aplică începând cu luna octombrie 2019 și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Vasile Ciurchea

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 21

din 20 mai 2019

Dosar nr. 410/1/2019

Judecător Iulia Cristina Tarcea	— Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Judecător Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Judecător Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Judecător Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Florica Voicu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Daniel Gheorghe Severin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Elena Mădălina Grecu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 410/1/2019 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: „dacă prevederile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 trebuie interpretate în sensul că permit instanței de drept comun, sesizate de o persoană cu privire la care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat că a fost supusă unei discriminări prin concediere, să dispună restabilirea situației anterioare discriminării în sensul reintegrării în funcția deținută anterior concedierii și anularea deciziei de concediere, chiar și atunci când această decizie a fost contestată anterior, potrivit procedurii speciale prevăzute de Codul muncii, iar contestația a fost respinsă ca urmare a constatării existenței unei cauze reale și serioase a concedierii sau, într-o astfel de situație, este posibilă numai acordarea unor despăgubiri”.

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Prin Încheierea din 27 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.865/118/2015*, Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă prevederile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 trebuie interpretate în sensul că permit instanței de drept comun, sesizate de o persoană cu privire la care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat că a fost supusă unei discriminări prin concediere, să dispună restabilirea situației anterioare discriminării în sensul reintegrării în funcția deținută anterior concedierii și anularea deciziei de concediere, chiar și atunci când această decizie a fost contestată anterior, potrivit procedurii speciale prevăzute de Codul muncii, iar contestația a fost respinsă ca urmare a constatării existenței unei cauze reale și serioase a concedierii sau, într-o astfel de situație, este posibilă numai acordarea unor despăgubiri”.

2. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 6 februarie 2019, sub nr. 410/1/2019.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. Articolul 519 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și, asupra acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

4. Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, denumită în continuare *Ordonanța Guvernului nr. 137/2000*:

Art. 27. — (1) Persoana care se consideră discriminată poate formula în fața instanței de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxa judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului [...].

5. Codul muncii, republicat:

Art. 78. — Concedierea dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege este lovită de nulitate absolută.

Art. 79. — În caz de conflict de muncă angajatorul nu poate invoca în fața instanței alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în decizia de concediere.

Art. 80. — (1) În cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul.

(2) La solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.

(3) În cazul în care salariatul nu solicită repunerea în situația anterioară emiterii actului de concediere, contractul individual de muncă va înceta de drept la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești. [...]

Art. 266. — Jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod.

Art. 267. — Pot fi părți în conflictele de muncă:

a) salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;

b) angajatorii — persoane fizice și/sau persoane juridice —, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;

c) sindicatele și patronatele;

d) alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedura civilă.

Art. 268. — (1) Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate:

a) în termen de 30 de zile calendaristice de la data în care a fost comunicată decizia unilaterală a angajatorului referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea contractului individual de muncă;

b) în termen de 30 de zile calendaristice de la data în care s-a comunicat decizia de sancționare disciplinară;

c) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator;

d) pe toata durata existenței contractului, în cazul în care se solicită constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia;

e) în termen de 6 luni de la data nașterii dreptului la acțiune, în cazul neexecutării contractului colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia.

(2) În toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data nașterii dreptului.

Competența materială și teritorială

Art. 269. — (1) Judecarea conflictelor de muncă este de competența instanțelor judecătorești, stabilite potrivit legii.

(2) Cererile referitoare la cauzele prevăzute la alin. (1) se adresează instanței competente în a cărei circumscripție reclamantul își are domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul.

(3) Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă pentru coparticiparea procesuală activă, cererea poate fi formulată la instanța competentă pentru oricare dintre reclamanți.

Reguli speciale de procedură

Art. 270. — Cauzele prevăzute la art. 266 sunt scutite de taxa judiciară de timbru și de timbrul judiciar.

Art. 271. — (1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.

(3) Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.

Art. 272. — Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.

Art. 273. — Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.

Art. 274. — Hotărârile pronunțate în fond sunt definitive și executorii de drept.

Art. 275. — Dispozițiile prezentului titlu se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.

IV. Expunerea succintă a procesului

Litigiul înregistrat pe rolul instanței specializate în materia conflictelor de muncă

6. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța cu nr. 572/118/2014, reclamanta A a chemat în judecată pe pârâta B, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să dispună anularea Deciziei de concediere nr. 341 din 30 decembrie 2013 și obligarea pârâtei la plata drepturilor salariale și a celorlalte drepturi de care ar fi beneficiat, reactualizate până la data reintegrării efective.

7. Reclamanta a învederat că motivul invocat de pârâtă, cel al reducerii numărului de personal, nu este unul real, iar adevăratul motiv al concedierii a fost legat de calitatea acesteia de reclamantă într-un dosar având ca obiect plata sporului de vechime, concluzionând că desființarea postului ocupat nu a avut o cauză reală și serioasă, ci a fost întemeiată pe motive discriminatorii legate de persoana salariatului, în condițiile în care societatea pârâtă a efectuat angajări și a înființat posturi pe care nu le-a propus celor concediați.

8. Tribunalul Constanța, prin Sentința civilă nr. 1.576 din 2 iulie 2014, a admis acțiunea, a anulat Decizia de concediere nr. 341 din 31 decembrie 2013 emisă de pârâtă, a dispus

reintegrarea reclamantei în postul anterior ocupat și obligarea părții la plata drepturilor salariale și a celorlalte drepturi cuvenite de la data concedierii și până la efectivă reintegrare, actualizate cu indicii de inflație la data plății efective.

9. Curtea de Apel Constanța, prin Decizia civilă nr. 506/CM din 10 decembrie 2014, a admis apelul formulat de pârâta B și a schimbat, în tot, sentința apelată în sensul că a respins cererea ca nefondată.

S-a reținut, în esență, că decizia de concediere a reclamantei a fost efectivă, având o cauză reală și serioasă, fiind impusă de reorganizarea internă a activității, respectiv centralizarea activității și comasarea de responsabilități.

Decizia de reorganizare a activității și oportunitatea desființării unor posturi sunt atributul exclusiv al consiliului de administrație, care poartă responsabilitatea asigurării eficienței și rentabilității economice a societății, ce nu pot fi cenzurate de către instanță, care poate doar să verifice dacă punerea în aplicare a acestor măsuri este efectuată cu respectarea dispozițiilor legale.

Litigiul înregistrat pe rolul instanței de contencios administrativ

10. Reclamanta a formulat, în paralel cu contestația împotriva deciziei de concediere, o petiție la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, reclamând discriminarea la care a fost supusă prin concedierea dispusă (aceeași măsură contestată în fața instanței specializate în materia conflictelor de muncă, ce a făcut obiectul Dosarului nr. 572/118/2014 înregistrat pe rolul Tribunalului Constanța).

11. Prin Hotărârea nr. 15 din 14 ianuarie 2015, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a stabilit că desființarea posturilor angajaților care au fost inițiatorii unor procese împotriva societății reclamate reprezintă discriminare conform art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 7 lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, aplicând o amendă de 10.000 lei pentru B.

12. Hotărârea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a fost contestată de către B, acțiunea fiind respinsă prin Sentința civilă nr. 100 din 19 ianuarie 2016 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în Dosarul nr. 853/2/2015, definitivă prin Decizia civilă nr. 2.046 din 18 mai 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, ca urmare a respingerii recursului declarat de B.

În soluționarea recursului, instanța supremă a reținut că nu prezintă relevanță faptul că angajatorul nu avea obligația de a propune salariaților locuri de muncă vacante, întrucât ceea ce s-a analizat de către intimatul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a fost cauza disponibilizării petenților din punctul de vedere al criteriilor discriminării și ale elementelor constitutive ale contravenției prevăzute de art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, care permite efectuarea unei astfel de analize în cazul încetării raporturilor de muncă.

Desființarea unor posturi și menținerea altor posturi reprezintă o diferențiere, întrucât se bazează pe comparația dintre persoane aflate în situații comparabile, potrivit prevederilor art. 1 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000.

Criteriul diferențierii a constat în calitatea intimaților de reclamantși în cadrul conflictelor de muncă declanșate împotriva angajatorului, iar prin concedierea acestor salariați a fost adusă atingere dreptului la muncă, drept garantat de prevederile art. 44 din Constituția României.

S-a mai arătat că prima instanță nu s-a rezumat în a prelua, în mod subiectiv, doar apărările formulate de pârât și de către intervenienți, ci a realizat o corectă interpretare a probelor administrate în cauză, iar faptul că procesele colective au fost câștigate, în final, de către societatea recurentă nu prezintă relevanță, întrucât aspectele avute în vedere au constat în analiza existenței unei cauze discriminatorii ce a stat la baza

concedierii celor trei salariați intimați, identificate ca fiind calitatea acestora de inițiatori ai conflictelor de muncă, și nu în pierderea sau câștigarea respectivelor procese.

Litigiul în care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

13. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța cu nr. 4.865/118/2015*, reclamanta A a solicitat, în contradictoriu cu pârâta B, ca, în temeiul art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, să se dispună obligarea pârâței la plata unor despăgubiri egale cu toate drepturile salariale, indexate și majorate ca urmare a concedierii sale prin Decizia nr. 341 din 31 decembrie 2013, și până la încetarea discriminării, actualizate cu rata inflației și dobânda legală și restabilirea situației anterioare, prin anularea acestei decizii și reintegrarea în muncă, precum și plata cheltuielilor de judecată.

14. În motivare, reclamanta a arătat că nu există identitate de cauză între acțiunea ce a avut ca obiect constatarea nelegalității deciziei de concediere și cea întemeiată pe dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, iar desființarea posturilor de către pârâta B a reprezentat o discriminare, vizând persoanele inițiatoare ale unor ample procese contra societății angajatoare, așa cum a reținut și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării prin Hotărârea nr. 1 din 14 ianuarie 2015.

15. Tribunalul Constanța — Secția I civilă, prin Sentința civilă nr. 1.713 din 26 iunie 2018, a admis acțiunea formulată, a anulat Decizia de concediere nr. 341 din 31 decembrie 2013 emisă de pârâta, a dispus reintegrarea reclamantei în postul anterior ocupat și a obligat pârâta la plata către reclamantă a drepturilor salariale și a celorlalte drepturi cuvenite, de la data concedierii și până la efectivă reintegrare, actualizate cu indicii de inflație și dobânda legală la data plății efective.

16. Împotriva acestei hotărâri a formulat apel pârâta B, susținând că soluția pronunțată de prima instanță încalcă autoritatea de lucru judecat a Deciziei civile nr. 506/CM din 10 decembrie 2014 pronunțate de Curtea de Apel Constanța, prin care s-a stabilit că decizia de concediere este legală.

17. În cadrul soluționării apelului, Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă a pus în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea problemei de drept ce face obiectul sesizării.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

18. Instanța de sesizare a arătat că paralelismul celor două hotărâri judecătorești impune lămurirea modului de interpretare și aplicare a art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000.

19. Astfel, pe de-o parte, instanța specializată în materia conflictelor de muncă a statuat că decizia de concediere emisă a avut o cauză reală și serioasă, determinată de desființarea efectivă a locului de muncă, și nu din motive care să aibă legătură cu persoana reclamantei, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 65 din Codul muncii.

20. Pe de altă parte, instanța de contencios administrativ a reținut că măsura reorganizării nu a fost reală și transparentă, ci a avut la bază un criteriu discriminatoriu, constând în înlăturarea unor angajați, inițiatori ai unor procese împotriva societății angajatoare. Pronunțarea unei hotărâri, în sensul legalității măsurii de concediere, nu reprezintă un impediment pentru constatarea săvârșirii contravenției prevăzute de art. 7 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000.

21. Curtea de Apel Constanța a considerat că este imposibil de conciliat două hotărâri judecătorești cu privire la împrejurări care se exclud reciproc.

A relevat instanța de apel că, față de formularea deficitară a art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, care se referă la anularea situației create prin discriminare, deși nulitatea este o sancțiune care afectează actele juridice, nu situațiile de

fapt, se pune problema dacă, într-o astfel de situație, pentru a asigura și autoritatea de lucru judecat a hotărârilor pronunțate, acest text de lege ar presupune doar acordarea de despăgubiri sau, în plus, reintegrarea în funcția deținută anterior, pentru viitor, dar fără anularea deciziei de concediere sau, în plus, și anularea deciziei de concediere.

Față de aceste aspecte, instanța de sesizare a apreciat ca fiind admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă prevederile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 trebuie interpretate în sensul că permit instanței de drept comun, sesizate de o persoană cu privire la care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat că a fost supusă unei discriminări prin concediere, să dispună restabilirea situației anterioare discriminării în sensul reintegrării în funcția deținută anterior concedierii și anularea deciziei de concediere, chiar și atunci când această decizie a fost contestată anterior, potrivit procedurii speciale prevăzute de Codul muncii, iar contestația a fost respinsă ca urmare a constatării existenței unei cauze reale și serioase a concedierii sau, într-o astfel de situație, este posibilă numai acordarea unor despăgubiri”.

VI. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

22. Reclamanta a considerat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, subliniind faptul că textul invocat se referă la orice persoană care se consideră discriminată. Or, în cauză există o hotărâre definitivă de discriminare în acest sens, iar textul de lege specifică modalitatea în care poate fi repusă partea în situația anterioară.

23. Pârâta a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

24. Curțile de apel Alba Iulia, Cluj, Constanța (cu excepția dosarului în care s-a formulat sesizarea), Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Suceava și Timișoara nu au identificat jurisprudență relevantă și nu au comunicat un punct de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

25. La nivelul Curții de Apel Bacău, opinia exprimată de Tribunalul Bacău — Secția I civilă a fost în sensul că, deși nu se poate pune problema autorității de lucru judecat în cererea de drept comun întemeiată pe Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, fiind vorba de o altă cauză a acțiunii, o nouă acțiune în anularea deciziei de concediere, cu consecința reintegrării în funcție, nu s-ar putea analiza pe fond, fiind tardivă.

Pe de altă parte, invocarea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 nu poate determina analizarea, pe fond, a cererii de către instanța de drept comun, fără aplicarea dispozițiilor Codului muncii, inclusiv în ceea ce privește termenul de formulare a contestației; în caz contrar, în aplicarea principiului *specialia generalibus derogant*, o astfel de acțiune ar fi inadmisibilă.

Asistenții judiciari din cadrul Secției I civile și de contencios administrativ a Tribunalului Neamț au considerat că este posibilă numai acordarea unor despăgubiri persoanei cu privire la care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat că a fost supusă unei discriminări prin concediere.

26. Curtea de Apel Brașov, în raport cu datele speței, a opinat în sensul posibilității acordării doar a despăgubirilor egale cu drepturile salariale îndexate convenite fostului angajat, de la data concedierii și până la data soluționării definitive a litigiului de muncă având ca obiect contestația la decizia de concediere. S-a considerat că nu poate fi dispusă și reintegrarea pe postul avut anterior, întrucât această măsură a fost soluționată definitiv, cu putere de lucru judecat, de către instanțele anterioare, în cadrul litigiului de muncă, rezultând, din considerentele deciziei Curții

de Apel Constanța, că măsura concedierii a fost calificată ca fiind reală și serioasă, iar această calificare dată de instanță în procedura specială prevăzută de Codul muncii nu a fost ignorată nici de instanța de contencios administrativ, care a soluționat contestația împotriva deciziei adoptate de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.

Singura breșă pe care instanța de contencios administrativ a identificat-o în hotărârea Curții de Apel Constanța, în litigiul de muncă, pentru care a considerat că nu operează puterea lucrului judecat, a fost aceea a lipsei argumentelor privind înlăturarea susținerilor contestatoarei referitoare la discriminare, deși se putea interpreta că, odată constatată concedierea ca reală și serioasă, este înlăturată și discriminarea ca motiv al unei concedieri nelegale. În consecință, nu mai poate fi repusă în discuție reintegrarea, ca măsură reparatorie a discriminării produse prin concediere.

27. Punctul de vedere exprimat de magistrații din cadrul Secției a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a Curții de Apel București a fost în sensul că, dacă discriminarea nu a fost invocată, ca temei de anulare a deciziei de concediere, în cuprinsul cererii de chemare în judecată sau pe calea unei precizări/completări, instanța de fond și, apoi, cea de recurs nu aveau a analiza acest aspect.

La nivelul Tribunalului Ialomița, opinia majoritară exprimată a fost în sensul că prevederile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 trebuie interpretate în sensul că nu permit instanței de drept comun, sesizate de o persoană cu privire la care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat că a fost supusă unei discriminări prin concediere, să dispună restabilirea situației anterioare discriminării în sensul reintegrării în funcția deținută anterior concedierii și anularea deciziei de concediere, în ipoteza în care decizia a fost contestată anterior, potrivit procedurii speciale prevăzute de Codul muncii, iar contestația a fost respinsă ca urmare a constatării existenței unei cauze reale și serioase a concedierii. S-a apreciat că într-o astfel de situație nu este posibilă nici acordarea unor despăgubiri, întrucât s-ar încălca autoritatea de lucru judecat a hotărârii pronunțate de instanța specializată în litigii de muncă.

În susținerea acestei opinii s-au avut în vedere dispozițiile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, care prevăd că „persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului”.

Din interpretarea acestui text reiese că persoana care se consideră discriminată are deschisă calea acțiunii pentru sancționarea discriminării „în condițiile dreptului comun”, putând opta, în sensul legii, pentru angajarea răspunderii civile (în vederea înlăturării consecințelor discriminării), fie pe calea unei acțiuni în daune („o cerere pentru acordarea de despăgubiri”) și/sau în obligație de a face („... și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare”).

Cele două mijloace corespunzătoare celor două tipuri de acțiuni prin care se asigură repararea prejudiciului provocat de un comportament discriminatoriu au regimul unor capete de cerere principale, având un caracter autonom, instanța de judecată putând fi investită cu ambele sau doar cu una dintre solicitări.

Însă, în speța prezentată, în litigiul desfășurat în fața instanței specializate în conflicte de muncă, în temeiul art. 65 din Codul muncii, aceasta a avut de verificat dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest text legal, respectiv: concedierea să fie determinată de desființarea locului de muncă, caracterul efectiv al desființării locului de muncă și cauza reală și serioasă a

desființării locului de muncă. Or, cum reiese din cuprinsul încheierii de trimitere, instanța specializată a reținut, printr-o decizie cu caracter definitiv, că desființarea locului de muncă a îndeplinit aceste criterii, deși reclamanta a invocat inclusiv faptul că nu a existat o cauză reală și serioasă a desființării locului de muncă și aceasta nu a fost nici efectivă, fiind determinată, în realitate, de un tratament discriminatoriu.

Prin Decizia nr. 10/2016 din 23 mai 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 5 iulie 2016, la paragraful 37 s-a reținut că „rolul reglementării cuprinse în art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 a fost acela de a asigura întotdeauna existența unei căi în justiție pentru reclamarea cazurilor de discriminare. Dacă o astfel de cale există deja la nivelul legii speciale care reglementează relațiile sociale aparținând altor ramuri ori domenii ale dreptului în contextul cărora s-a manifestat comportamentul discriminatoriu, legea specială se va aplica cu întâietate, sub toate aspectele, atât în ceea ce privește condițiile de fond și de formă cărora le va fi supusă acțiunea, cât și în ceea ce privește instanța competentă”.

Prin aceeași decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, instanța competentă să soluționeze cererile pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare este judecătoria sau tribunalul, după caz, ca instanțe de drept civil, în raport cu obiectul investiției și valoarea acestuia, cu excepția cererilor în care discriminarea a survenit în contextul unor raporturi juridice guvernate de legi speciale și în care protecția drepturilor subiective se realizează în fața unor jurisdicții speciale, cazuri în care cererile vor fi judecate de aceste instanțe, potrivit dispozițiilor legale speciale”.

Așadar, având în vedere principiul *electa una via non datur recursus ad alteram*, conform căruia, după ce o cale a fost aleasă, nu este admis să se recurgă la alta (tocmai pentru a preîntâmpina pronunțarea unor hotărâri contradictorii), s-a considerat că, de vreme ce, în procedura desfășurată în fața instanței de litigii de muncă, s-a stabilit, în mod definitiv, caracterul legal și temeinic al concedierii, reclamanta nu poate recurge și la procedura de drept comun pentru a obține anularea concedierii și plata despăgubirilor, constând în plata drepturilor salariale și a celorlalte drepturi cuvenite de la data concedierii și până la efectivă reintegrare. Aceasta, pentru că dovedirea existenței unui tratament discriminatoriu, care se manifestă prin concedierea angajatului, motivată formal prin desființarea locului de muncă pentru motive obiective, face, în mod necesar, ca respectiva concediere să nu îndeplinească condițiile prevăzute de art. 65 din Codul muncii, aspect ce poate fi analizat în cadrul contestației împotriva deciziei de concediere.

În cadrul Tribunalului Ilfov s-a apreciat că, în situația analizată de instanța de trimitere, este posibilă doar acordarea de despăgubiri, nu și restabilirea situației anterioare în sensul reintegrării în funcția deținută anterior concedierii și anularea deciziei de concediere, pentru a se da eficiență autorității de lucru judecat a hotărârii definitive pronunțate în litigiul derulat conform procedurii speciale de contestare, întemeiate pe Codul muncii.

La nivelul Secției civile din cadrul Tribunalului Giurgiu, punctul de vedere exprimat a fost în acord cu interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 10/2016 pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii.

S-a mai relevat că, pentru contestarea unei decizii de concediere există o procedură specială de contestare, contestația fiind supusă termenelor prevăzute de art. 268 lit. a) din Codul muncii și art. 211 lit. a) din Legea nr. 62/2011 și, fiind

vorba de o decizie de concediere emisă în temeiul art. 65 din Codul muncii, instanța va avea de verificat dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de aceste prevederi legale, respectiv să fie determinată de desființarea locului de muncă, caracterul efectiv al desființării locului de muncă, cauza reală și serioasă a desființării locului de muncă.

Prin urmare, persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare în condițiile dreptului comun, înțelegând, prin aceasta, în fața instanței de drept comun, respectiv aceea civilă, ori de câte ori actul/faptul discriminatoriu nu a survenit în contextul unui raport juridic guvernat de o lege specială și în legătură cu drepturi subiective a căror protecție se realizează în fața unor jurisdicții speciale, potrivit regulilor instituite pentru acestea, care se vor aplica cu întâietate.

În aprecierea acestei situații, trebuie avut în vedere, în primul rând, aspectul că sesizarea instanței de judecată pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare poate avea loc și la solicitarea persoanei care deține deja o hotărâre a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, de constatare a existenței/săvârșirii faptei ilicite discriminatorii, caz în care instanța astfel investită va efectua cercetarea judecătorească — pornind de la premisa existenței și dovedirii caracterului discriminatoriu al faptei acuzate — exclusiv în vederea dimensionării prejudiciului și a determinării măsurilor adecvate pentru restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare.

Instanța, astfel investită cu soluționarea unui litigiu de muncă, poate evalua consecințele unui act de discriminare, odată constatat de către organul abilitat de lege, prin înlăturarea efectelor produse pe planul raporturilor de muncă, cu condiția ca instanța să fie investită și cu o astfel de situație, cadrul procesual nefiind limitat la verificarea legalității și temeiniciei concedierii, ci și la consecințele actului de discriminare.

28. La nivelul Curții de Apel Ploiești, opinia Tribunalului Buzău este în sensul că într-o astfel de situație este posibilă acordarea unor despăgubiri, deoarece se solicită repararea unei discriminări, motivul concedierii fiind analizat anterior, cu putere de lucru judecat, de o instanță independentă și imparțială.

29. Ministerul Public, prin Adresa nr. 353/C/467/III-5/2019 din 19 martie 2019, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se identifică practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

30. Prin deciziile nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (1)—(3) și (11), art. 6 și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 sunt neconstituționale, în măsura în care din ele se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în acte normative neavute în vedere de legiuitor la adoptarea actelor normative considerate discriminatorii. În același sens a fost pronunțată și Decizia nr. 1.325 din 4 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 23 decembrie 2008, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000.

31. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia

nr. 10 din 23 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 7/2016 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 5 iulie 2016, a admis recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, instanța competentă să soluționeze cererile pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare este judecătoria sau tribunalul, după caz, ca instanțe de drept civil, în raport cu obiectul investiției și valoarea acestuia, cu excepția cererilor în care discriminarea a survenit în contextul unor raporturi juridice guvernate de legi speciale și în care protecția drepturilor subiective se realizează în fața unor jurisdicții speciale, cazuri în care cererile vor fi judecate de aceste instanțe, potrivit dispozițiilor legale speciale.

IX. Punctul de vedere exprimat de către judecătorii-raportori asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

32. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea nu întrunește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, respectiv cea a noutății și a nestatuării asupra chestiunii de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

X.I. Admisibilitatea sesizării

33. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată;

b) cauza să fie soluționată în ultimă instanță;

c) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza în ultimă instanță;

d) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea, pe fond, a cauzei în curs de judecată;

e) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

34. Procedând în analiza condițiilor esențiale pentru admisibilitatea sesizării, se constată că primele trei condiții sunt îndeplinite, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet al Curții de Apel Constanța, investit în ultimă instanță cu soluționarea unui conflict de muncă, potrivit dispozițiilor art. 208 raportat la art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 62/2011*), art. 96 pct. 2 și art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

35. Hotărârea supusă apelului în litigiul *pendinte* este pronunțată de un complet specializat pentru soluționarea, în primă instanță, a cauzelor privind conflictele de muncă și asigurări sociale, constituit dintr-un judecător și 2 asistenți judiciari, potrivit art. 55 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Din considerentele acestei hotărâri rezultă că investirea tribunalului — completul specializat pentru soluționarea cauzelor privind conflictele de muncă și asigurări sociale s-a realizat în temeiul unei hotărâri pronunțate de Curtea de Apel Constanța, prin care s-a rezolvat conflictul negativ de competență între Judecătoria Constanța și Tribunalul Constanța, stabilindu-se că acțiunea în despăgubiri, pentru

repararea pagubei pricinuite prin pretinsa faptă discriminatorie, săvârșită în cadrul unui raport de muncă și pentru restabilirea situației anterioare, nu poate fi eliminată din sfera normelor speciale care reglementează conflictele de muncă.

36. Aceste precizări sunt necesare, întrucât încheierea de sesizare nu cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

37. Condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea, pe fond, a cauzei *pendinte* este îndeplinită, deoarece, prin raportare la obiectul cauzei, soluția pe fond depinde de aplicarea prevederilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000.

38. În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, se impun o serie de precizări.

39. Așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014), în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul acestei instanțe, sesizate cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

40. Îndeplinirea condiției noutății chestiunii de drept trebuie raportată la scopul declanșării mecanismului de unificare a practicii judiciare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, ce rezidă în preîntâmpinarea apariției unei practici neunitare la nivelul instanțelor judecătorești (*control a priori*) și, totodată, trebuie pusă în legătură cu celelalte condiții de admisibilitate, în special cu cerința ca problema de drept să nu fi fost tranșată de către Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o decizie de speță sau de principiu, pronunțată într-un recurs în interesul legii sau într-o hotărâre prealabilă.

41. Sub acest din urmă aspect, într-o orientare doctrinară s-a interpretat această cerință și mai restrictiv, în sensul că nu există element de noutate atunci când instanța supremă s-a pronunțat printr-o decizie în interesul legii sau printr-o hotărâre prealabilă.

42. Așadar, trebuie observat, în legătură cu cerința noutății chestiunii de drept, dacă aceasta a făcut sau nu obiectul judecății instanței supreme, întrucât hotărârile pronunțate reprezintă repere jurisprudențiale de interpretare, cu valoare obligatorie pentru celelalte instanțe.

43. Din verificările efectuate, în legătură cu chestiunea de drept analizată, se constată că a existat o jurisprudență neunitară, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, sub aspectul stabilirii instanței competente să soluționeze acțiunile pentru repararea prejudiciilor pretinse de persoanele care se consideră discriminate, formulate în temeiul acestor prevederi legale.

44. Divergența de jurisprudență a fost rezolvată pe calea recursului în interesul legii.

45. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a pronunțat Decizia nr. 10/2016, prin care a stabilit, cu efect obligatoriu de la data publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I, că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, instanța competentă să soluționeze cererile pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare este judecătoria sau tribunalul, după caz, ca instanțe de drept civil, în raport cu obiectul investiției și valoarea acestuia, cu excepția cererilor în care discriminarea a survenit în contextul unor

raporturi juridice guvernate de legi speciale și în care protecția drepturilor subiective se realizează în fața unor jurisdicții speciale, cazuri în care cererile vor fi judecate de aceste instanțe, potrivit dispozițiilor legale speciale”.

46. În jurisprudența instanței supreme s-a statuat că, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă, deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia unificării jurisprudenței, pe calea pronunțării unui recurs în interesul legii, sunt acte jurisdicționale cu forță obligatorie, atât în ceea ce privește considerentele, cât și dispozitivul, însă această caracteristică se circumscrie doar considerentelor decisive, care fundamentează și explică soluția adoptată în limitele atribuțiilor recunoscute prin legea fundamentală Înaltei Curți de Casație și Justiție (a se vedea Decizia Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 34 din 15 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 11 octombrie 2017).

47. Prin Decizia nr. 10/2016, pronunțată de instanța supremă — Completul competent să judece recursul în interesul legii, s-a lămurit problema interpretării și aplicării aceluiași prevederi legale care fac obiectul prezentei sesizări, sub aspectul determinării instanței competente material să soluționeze cererile pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare.

48. Atât considerentele, cât și dispozitivul acestei decizii sunt apte să furnizeze un răspuns edificator și util pentru întrebarea adresată de instanța de trimitere.

49. În acest sens prezintă relevanță mai multe considerente decisive, care sprijină și explicitează dispozitivul Deciziei nr. 10/2016, pronunțată în recursul în interesul legii, după cum se va reliefa în continuare.

50. În cuprinsul paragrafului 37 s-a arătat că „rolul reglementării cuprinse în art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 a fost acela de a asigura întotdeauna existența unei căi în justiție pentru reclamarea cazurilor de discriminare. Dacă o astfel de cale există deja la nivelul legii speciale care reglementează relațiile sociale aparținând altor ramuri ori domenii ale dreptului în contextul cărora s-a manifestat comportamentul discriminatoriu, legea specială se va aplica cu întâietate, sub toate aspectele, atât în ceea ce privește condițiile de fond și de formă cărora le va fi supusă acțiunea, cât și în ceea ce privește instanța competentă”.

51. Prin considerentul reținut în paragraful 29 se arată că „formularea unei cereri de chemare în judecată «potrivit dreptului comun» de către persoana care se consideră discriminată, semnifică — în termenii art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 — posibilitatea de a sesiza instanța judecătorească în mod direct și necondiționat de parcurgerea prealabilă a unor proceduri, de sesizarea altor organisme (spre exemplu, de sesizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării) ori de respectarea unor termene speciale [altele decât cele din dreptul comun, după cum se arată prin alin. (2) al art. 27 din același act normativ, cu trimitere la termenul general de prescripție de 3 ani]”.

52. În continuare, la paragraful 30, se explicitează sintagma „potrivit dreptului comun”, statuându-se, în contextul dat, că aceasta „semnifică, inclusiv aspectul că, de regulă, dar nu în mod necesar și absolut, instanța sesizată va fi cea de drept comun, respectiv cea civilă”.

53. În privința chestiunii de drept evidențiate în cuprinsul întrebării, referitoare la posibilitatea instanței de drept comun de a restabili situația anterioară discriminării, prin anularea deciziei de concediere și reintegrarea în funcția deținută anterior concedierii, relevant este paragraful 31, prin care s-a reținut că „Ori de câte ori (...) actul sau faptul discriminatoriu a cărui sancționare se urmărește intră în sfera ori a fost săvârșit în

raporturile juridice care aparțin altor domenii/ramuri ale dreptului — dreptului muncii și asigurărilor sociale ori dreptului administrativ, dreptului concurenței etc. — și în care protecția drepturilor subiective se realizează în condițiile unor legi speciale, în fața unor jurisdicții speciale, angajarea răspunderii civile (*lato sensu*) pentru actele/faptele acuzate drept discriminatorii va avea loc, în virtutea principiului de drept *specialia generalibus derogant*, chiar pe calea respectivelor legi speciale, așadar în condițiile acestora și în fața jurisdicțiilor speciale, aceasta însemnând inclusiv în fața unor instanțe cu competență materială specială, derogatorie de la dreptul comun”.

54. Față de cele mai sus expuse rezultă că problema de drept din cuprinsul întrebării prealabile a fost tratată de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 10/2016, pronunțată de Completul competent să judece recursul în interesul legii.

55. Este de remarcat faptul că, prin întrebarea formulată, instanța de trimitere a solicitat să se lămurească dacă se poate solicita, pe calea dreptului comun, în temeiul art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, anularea deciziei de concediere și restabilirea situației anterioare, în condițiile în care există o hotărâre definitivă prin care s-a stabilit că a fost legală concedierea și o altă hotărâre definitivă prin care angajatorul a fost sancționat contravențional pentru discriminarea manifestată în legătură cu încetarea raportului de muncă, prin concedierea reclamantei.

56. Modalitatea în care instanța de trimitere va concilia efectele celor două hotărâri definitive este o problemă care excedează conținutului normativ al prevederilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, care fac obiectul sesizării.

57. A stabili dacă instanța de trimitere poate să dispună restabilirea situației anterioare discriminării, pornind de la situația premisă din litigiul *pendinte* și de la problema specifică, aceea a modalității în care efectele celor două hotărâri definitive se răsfrâng în cauza dedusă spre judecată, nu reprezintă o chestiune de interpretare a art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, ci presupune doar exersarea aplicării sale la situația de fapt și de drept proprie cauzei, atribut care aparține instanței sesizate să judece litigiul.

58. Analiza de conținut a întrebării prealabile relevă că instanța de trimitere nu are nicio dificultate în a determina sensul dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, sub aspectul pretenției concrete care poate face obiectul cererii de chemare în judecată, potrivit dreptului comun.

59. Problema cu care se confruntă instanța de trimitere nu ține nici de interpretarea sintagmei „anularea situației create prin discriminare”, din cuprinsul normei legale analizate, ci este în legătură directă cu hotărârea pe care o va adopta, dilema fiind, așa cum rezultă din încheierea de sesizare, dacă instanța acordă doar despăgubiri sau dispune și reintegrarea în funcția deținută anterior, fără anularea deciziei de concediere, sau dispune și anularea deciziei de concediere. Hotărârea care se va pronunța în ultimă instanță rămâne atributul exclusiv al instanței sesizate cu litigiul și nu poate fi transferată în sarcina completului care pronunță hotărârea prealabilă.

60. Pe de altă parte, premisele utilizării acestui mecanism de unificare a practicii judiciare nu sunt îndeplinite și pentru că nu sunt indicii cu privire la posibilitatea apariției unei practici neunitare, care să poată fi preîntâmpinată pe calea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

61. Examinarea datelor comunicate de către curțile de apel arată că nicio altă instanță națională, în afară de titularul sesizării, nu a fost sesizată cu o cerere care să descrie o situație

identică sau similară cu cea dedusă judecății instanței de trimitere.

62. Nici condiția referitoare la nestatuarea asupra chestiunii de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție nu este îndeplinită, întrucât problema de drept a fost rezolvată de către instanța supremă printr-o decizie de principiu pronunțată într-un recurs în interesul legii.

63. Interpretarea realizată de instanța supremă asupra aceleiași dispoziții legale printr-o hotărâre de principiu pronunțată în recurs în interesul legii, în absența unor elemente noi, care să prefigureze o nouă abordare a chestiunii de drept, sunt aspecte ce conduc la concluzia că nu sunt întrunite condițiile restrictive impuse de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

În numele legii,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 4.865/118/2015* în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „Dacă prevederile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 trebuie interpretate în sensul că permit instanței de drept comun, sesizate de o persoană cu privire la care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat că a fost supusă unei discriminări prin concediere, să dispună restabilirea situației anterioare discriminării în sensul reintegrării în funcția deținută anterior concedierii și anularea deciziei de concediere, chiar și atunci când această decizie a fost contestată anterior, potrivit procedurii speciale prevăzute de Codul muncii, iar contestația a fost respinsă ca urmare a constatării existenței unei cauze reale și serioase a concedierii sau, într-o astfel de situație, este posibilă numai acordarea unor despăgubiri.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 mai 2019.

Pentru președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Iulia Cristina Tarcea,

căreia i-a încetat mandatul,

semnează președintele în funcție,

judecător **Corina-Alina Corbu**

Magistrat-asistent,

Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 226956